Tóth Ágnes

Popon Krisztina akvarelljeihez

Novemberi táj

Kapaszkodik a táj a dombra,
Hátát hónapok gondja nyomja.
Az ősz rozsdaport hint a fákra,
Zsugorodik az árnyék, mintha fázna.
Nyírfák fehér alakja ring a szélben,
Ágak táncolnak a szürke égen.
S mint ott felejtett cseppnyi akvarell,
A fák tövén egy tócsa dalra kel.

Régi Várad

Jó látni a régi házat,
a padlásfeljárót, a tűzfalat,
újraélni gyermekkorunkat
a vén tetőcserepek alatt.
Olvasni a vedlett falon
a kopott írást: „Hülye vagy.”
Belesni a dőlt kerítésen,
él-e még az öreg Nagy,
aki mindig megkergetett,
ránk uszította a kutyát,
és kiszúrta a labdánkat,
ha berúgtuk az ablakát.
Menekültünk, amerre láttunk,
kis sikátorokon át,
melyek hamvaikban most is őrzik
ártatlanságunk lábnyomát.

Tóth Ágnes (1946, Nagyvárad) újságíró, prózaíró, költő. 1990-től a Bihari Napló riportere, szerkesztője. 1994-től 2002-ig a Duna Televízió váradi tudósítója. Több gyermekvers- és prózakötete jelent meg, Csupabohócok című bohózatát 1995-ben mutatta be a váradi bábszínház. Legújabb kötete: A halál katlanában (Holnap Kulturális Egyesület, 2016).

Az elveszett város

Az elveszett város megkerült.
Bástyák, várfalak mögött pihen.
Toronyóráján megállt az idő,
Vajon évszázados álma milyen?
A vár kapuja tárva arra vár,
Lépjen be a vándor, ha arra jár.
(Tán a vörös város is belép rajta
rubin tornyaival, ha kedve tartja.)

Időkapu

Az időkapu boltíve alatt
tán félezer év is áthaladt.
Mégis, a narancssárga csendben
két árnyalak ott ragadt.
A férfi szólna: – már láttalak.
Szólna a nő is: – már vártalak.
Ám ajkuk néma, testük megkötött.
Olyanok, mint a megkövült idők.
Állnak mereven a kapu két oldalán.
Ha éjfélt kongat a harang,
Elérnek egymáshoz talán.